

OSIEROCIĆ (8) *vb pf*

osierocić (7), **osirocić** (1); osierocić *BudBib* (3), *SkarŻyw*, *ArtKanc*, *GrochKal*, *SzarzRyt*; osirocić *WisznTr*.

Teksty nie oznaczają ó oraz é; oba o prawdopodobnie jasne (tak w osierocać).

inf osierocić (2). ◇ *praet 1 sg m osierociłem* (1). ◇ *2 sg m -ś osierocił* (1). ◇ *3 sg m osierocił* (2).
f osierociła (1). ◇ *con 3 sg m by osierocił* (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

1. Sprawić, że ktoś zostaje osierocony, opuszczony; rozłączyć kogoś; orbare *PolAnt, Cn* (7) :

osierocić kogo (G) (1): Tedy rzekł Sámuel/ iáko fierocił [*lege*: jak osierocił] niewiaft miecz twoy/
ták ofierocienie nád (inne) niewiafty mátká twoiá. *BudBib 1.Reg 15/33*.

osierocić kogo (A) (6): á iáko ízátan był vwefelony/ ktori iefzcze y mátkę płáčzem zábić y drugá
siołtrę osierocić mjíli. *SkarŻyw* [197]; ofierociłem (y) wygubiłem lud moy [*Orbavi, perdidí populum meum*]
BudBib Ier 15/7, Ez 14/15; Tákci sie ípodobáło żeś mię ośiocił/ Byś me vfánie w człeku
tym prędzey okrocił *WisznTr 29; ArtKanc R17v; SzarzRyt Dv*.

Szereg: »rozłączyć, osierocić« (1): Niefzczeńna godzíná/ ktora mię z mężem miłym rozłączyłá/
ośiociłá. *ArtKanc R17v*.

2. Opuścić kogoś, odejść, porzucić; pozostawić [kogo] (1) : mużę Zygmuncie z ítobá [!] dziś íwą
dzielić dużę? Ktorey/ wierz ty mnie/ bierzefz połowicę/ Chcąc osierocić mnie/ y tę ítolicę. *GrochKal*
6.

Synonimy: **1. rozłączyć**; **2. opuścić, porzucić**.

Formacje współrdzenne cf SIEROCIĆ.

Cf OSIEROCENIE, OSIEROCONY